

AMELLERİNİZİ İPTAL ETMEYİN!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirin, seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ ve üsvetine'l-haseneti muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى يَا بَنَ آدَمَ اخْتَرِ الْجَنَّةَ عَلَى النَّارِ
وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ فَتُقْذَفُوا فِي النَّارِ مُنْكَسِينَ
خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا

(الرافعي عن علي)

RE. 515/8 *(Yekùlu'llâhu teâlâ: Ye'bne âdem, ihteri'l-cennete ale'n-nâri, ve lâ tübtılû a'mâleküm, fetukzefû fi'n-nâri münekkisîne,*

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

hâlidîne fîhâ ebedâ.))

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah hepinizden razı olsun... Dünya ve ahiretin hayırlarına, saadet ve selâmetine Rabbimiz cümlelerinizi ve cümlemizi nail eylesin... Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafa SAS Hazretleri'nin mübarek hadîs-i şerîflerinden bir demet, her pazar günü ikindiden sonra oturup okuyarak taallüm ediyoruz, tefeyyüz ediyoruz. Allah bizi Peygamber Efendimiz'in yolundan ayırmasın, şefaatine nail eylesin...

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına, izahına geçmezden önce, Peygamber SAS Efendimiz'e sevgimizin ve bağlılığımızın bir nişanesi, saygımızın bir emaresi olmak üzere, önce onun ruhuna, sonra onun âlinin, ashabının, etbânının ruhlarına; hâsseten verese-i enbiyâ, ulemâ-i muhakkıkîn, sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyemizin ervâhına; sâir enbiyâ ve mürselîn ve evliyâullahın ruhlarına;

Bu hadîs-i şerîflerin bize kadar ulaşmasına emek sarf etmiş, hakkı geçmiş olan bütün ravilerin ve hadis alimlerinin ruhlarına; beldemizin fatihlerinin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, muvahhid askerlerin ruhlarına;

Cümle hayrât u hasenât sahiplerinin ve hâsseten içinde toplandığımız şu caminin binasına ve tamirine ve mamur olarak hizmete devamına yardımcı olanların ruhlarına; beldemizin medâr-ı iftiharî enbiyâ ve sahabe ve tabiîn ve sâir salihînin ervâhına; Yûşa AS'dan, Ebû Eyyûb el-

Ensarî Hazretlerinden sâir evliyâullahâ kadar...

Uzaktan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere şu mescide toplanmış, gelmiş bulunan siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun, ruhları şad olsun diye ve yaşayan biz müslümanların da Rabbimiz'in rızasına uygun ömür sürüp huzuruna yüzü ak, alnı açık, sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyup öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Hadis-i Şeriflerin Kaynağı

Hadîs-i şerîfler Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın toplamış olduğu ve bize de “Hep bunu okuyun; bitirince de tekrar baştan başlayın, devredin!” diye tavsiye edilmiş olan ve bizim bu camiamızda okuna gelmiş olan *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabının 515. sayfasının 8. hadîs-i şerîfi ve devamı olacak.

Bu hadîs-i şerîflerin kaynaklarını, sıhhatini sormak herkesin hakkıdır. Elbette insan dinini sağlam yerden öğrenmeli ve aslını bellemeli! Öğrendiği şeyin de kaynağını bilmeli. Öğrendiği bilginin kaynağını bilmek müslüman için çok gereklidir.

Öyle rivayetler çıkarıyorlar ki meselâ:

“—Güzele bakmak sevaptır!”

Allah saklasın, sanki insanı günaha teşvik ediyormuş gibi bir

kaide koyuyorlar ortaya. Allah günahı haram kılmışken harama bakmayın derken; “Güzele bakmak sevaptır.” diye el âlemin nâmahremine bakmaya kapı açan insanların bu hâline ne denir? Dinle alay etmek bu!

“—Nereden çıkardın bu sözü, gel bakayım buraya alçak! Söyle bakalım. Bu kâideyi nerden çıkardın?” diye sormamız lâzım!

İşte, “Zaman sana uymazsa sen zamana uy!”

Peki, gideyim Avrupa’nın bitli turistine uyayım mı? Onun batıl dinine uyayım mı? Olur mu?

“—Amerikalılar fezaya gitmiş işte.”

Fezaya gitmelerinin sebebi Hıristiyanlık mı?

Hayır. Korsika’da, Güney Amerika’da, Orta Amerika’da bir sürü bizden daha geri hıristiyan var. Habeşistan’da yerli hayatı, vahşi hayatı yaşayan hıristiyan var... “Hıristiyanlık onları kurtarıyor.” diye bize yutturmaya çalışıyorlar.

“—Fezayı fetheden Amerikalıların dini olan Hıristiyanlığa gel.”

Onunla onun ne ilgisi var? Birisi teknoloji birisi de inanç. İnançta sıfır, teknolojide on... Ne yapalım? Olabilir.

Olabiliyor bazen. Ticarete çok başarılı bir adam, ahlâkta sıfır... Olabiliyor. Onu aldatmış, bunu kandırmış, devleti soymuş, hileli bilmem neler yapmış, zengin olmuş, Mercedes’le geziyor.

Beş yüz Mercedes, bin Mercedes. Başına çalınısın! Haramdan kazandıktan sonra kıymeti

yok ki her şeyin aslını öğreneceğiz. Bunun için okuduğumuz hadîs-i şerîfin sayfası 515. sayfada 8. hadistir. Hocamız Gümüşhaneli Hazretleri, her hadîs-i şerîfin de arkasına yazmış:

b. Amellerinizi Boşa Çıkarmayın!

Bu hadisi Hz. Ali Efendimiz rivayet etmiş, râvînin kitabına yazmış. Arasan oradan bulursun. Kaynağı bu...

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfte ne buyurmuş:¹

يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى يَا بْنَ آدَمَ اخْتَرِ الْجَنَّةَ عَلَى النَّارِ
وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ فَتُقْذَفُوا فِي النَّارِ مُنْكَسِينَ
خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا

(الرافعى عن على)

RE. 515/8 (*Yekùlu'llàhu teàlâ: Ye'bne âdeme, ihteri'l-cennete ale'n-nâri, ve lâ tübtîlû a'mâleküm, fetukzefû fi'n-nâri münekkisîne, hâlidîne fîhâ ebedâ.*)

(*Yekülü'llàhu teàlâ*) “Allah-u Teàlâ Hazretleri buyurur ki.”

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin böyle buyurduğunu nereden bildi? O Allah'ın elçisi. Onu Allah gönderdi. Gönderdiği için de bildiriyor:

“—Kulum yâ Muhammed! Ümmetine söyle.” dediği için bunları söylüyor.

¹ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.799, no:43173; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIV, s.218, no:27011.

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ إِن هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ

(النجم: ٤-٣)

(*Ve mâ yentiku ani'l-hevâ. İn hüve illâ vahyün yühâ*) “O kendi hevâ-i nefsenden, atma tutma tarzında konuşmaz. Kendi isteği, arzusu ile konuşmaz. Onun söylediği şeyler hak ve gerçektir. Allah tarafından ona vahy edilmiştir.” (Necm, 53/1-2) diye de Kur’ân-ı Kerîm de tasdik etmiştir.

İmzayı basmış; “O hak peygamberdir.” demiştir.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

(آل عمران: ٣١)

(*Kul in küntüm tuhibbûna'llàhe fe'ttebiünî yuhbibkümü'llàh*) “Onlara de ki: Eğer siz Allah’ı seviyorsanız, bana tâbi olunuz, bana uyunuz ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri de sizi sevsin; (*ve yağfirleküm zunûbeküm va'llàhu gafûrun rahîm*) ve günahlarınızı afv ü mağfiret eylesin... Allah gafurdur ve rahimdir.” (Âl-i İmran: 31)

Onun için Rasûllah’ı seviyoruz ve ona tâbi olmaya çalışıyoruz. En sevgili canımızın, malımızın onun yolunda feda olması lazım! Lafta böyle ama zırnık veremiyoruz; o ayrı. O da bizim edepsizliğimiz, karakersizliğimiz, cahilliğimiz, gafilliğimiz... Ashab-ı kiram canlarını feda etmişler. Peygamber Efendimiz

diyor ki:²

وَدِدْتُ أَنِّي لَقَيْتُ إِخْوَانِي قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ
أَلَسْنَا إِخْوَانَكَ قَالَ أَنْتُمْ أَصْحَابِي وَإِخْوَانِي قَوْمٌ
يَجِيئُونَ مِنْ بَعْدِي يُؤْمِنُونَ بِي وَلَمْ يَرَوْنِي

(كر. عن البراء)

RE. 459/10 (*Vedidtü ennî lakîtü ihvânî*) “Keşke ben ihvânıma kavuşsam diye içim istiyor, seviyor, öyle sevdim.” diye söylemiş de; (*Kâlu: Yâ rasûla’llâh, elesnâ ihvânek*) “Biz senin ihvanın değil miyiz, kardeşlerin değil miyiz yâ Rasûlallah?” diye hayretle sormuşlar ashab-ı kiram.

(*Kâle: Entüm ashâbî*) Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki: “Siz benim ashabımsınız. (*Ve ihvanî kavmün yecîûne min ba’dî*) Benim ihvanım, benden sonra gelen öyle kimselerdir ki, (*yü’minûne bî ve lem yerevnî*) beni görmeden bana inanırlar. Onlar beni görmek için malını, canını, ailesini, her şeyini verecek kadar benim aşkımla, sevgimle, saygımla dolu olan insanlardır.”

Allah rızası için öyle olmamız lazım. Rasûlüllah aşkına, dinimiz için her türlü fedakârlığı

² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.155, no:12601; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXX, s.139; c.LIV, s.172, no:11430;

İbn-i Hacer, *Lisânü’l-Mîzân*, c.V, s.275; Berâ ibn-i Âzib RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XII, s.184, no:34586; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXII, s.441, no:25265.

yapmamız lazım. Ama yapamıyoruz. O bizim hesabımız. Ahirette Allah herkese hesabını soracak. Rabbimiz hesabını âsân verenlerden eylesin. Rızasını kazananlardan eylesin. Rasûlüllah'ı hoşnut edenlerden eylesin.

Hacı kardeşim anlatıyor:

“—Rasûlüllah Efendimiz rüyamda bana katlanmış bir ihram getirdi. Bana sundu.” diyor.

Ne mutlu! Yani hac yapmış bir kimse Rasûlüllah Efendimiz'i görmüş rüyasında. “Kimseye söylemezdim ama sen hocam olduğun için söylüyorum.” diyor.

Maksadı övünmek değil!

“—Rasûlüllah Efendimiz katlanmış bir ihram verdi bana.” diyor.

Ne demek bu?

Rasûlüllah'ı görmek bile büyük bir devlet. Rasûlüllah'tan bir de mükâfat almak; o daha büyük bir devlet. Ondan sonra bir de ihram, haccının güzel olduğuna alamet değil mi? Evelallah ona alâmet ama nasıl bir insan?

Sevgili bir insan, saygılı bir insan, kibar bir hoca, alim... Okuduğu zaman yanık yanık, herkesi ağlatandır. Kur'ân-ı Kerîm'i duyarak okur. Öyle bir insan. İşte Allah mükâfatını vermiş. Öylesine mükâfat veriyor.

Ötekisi de hiçbir şey göremeden geliyor. Allah bizi Peygamber Efendimiz'e has ümmet eylesin... Kendisine has kul eylesin... Bizi has müslüman eylesin. Has, sâlih ameller işleyip Peygamber Efendimiz'in rızasını kazanıp,

ahirette ona komşu olmayı nasib eylesin...
Peygamber Efendimiz'le beraber Firdevs-i
Âlâ'ya girmeyi nasib eylesin...

Peygamber Efendimiz'in bize bildirdiğine göre,
Allah-u Teâlâ Hazretleri şöyle buyurmuş:

(*Ye'bne âdeme*) “Ey Hz. Âdem'in evlâdı, oğlu.
Ey Âdemoğlu!”

Biz kimiz? Allah, Âdem diye bir mahlûk yaratmış,
onun zürriyetiyiz. Dünya kadar mahlûkatı var,
fezalara kadar mahlûkları var. Nûrânî mahlûklar
var, cismânî varlıklar var; semâî varlıklar var,
arazî varlıklar var. Bildiğimiz bilmediğimiz;
görünenler var, görünmeyenler var. İns var,
cin var. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin çeşit çeşit
varlıkları var.

“—Ey Âdemoğlu!” Sizler Hz. Âdem'den
gelmektesiniz.

“—Ey Âdem'in evladı olan kul, bırak cehennemini,
cenneti seç! Cehennemden mukabilinde cenneti
tercih et, cenneti seç.”

Bu ne biçim söz ki, insan hiç bile bile cehennemini
ister mi? İstemez. Yanmayı ister mi? İstemez.
Cennetteki o güzel nimetleri kaçırmak ister mi?
İstemez.

Peki, niye böyle söylenmiş?

(*İhteri'l-cennete ale'n-nâri*) “Nefsânî arzularını
terk et, Allah'ın rahmanî emirlerini tut ki,
cehennemden kurtulup cennete gireceksin.”
demek.

Yoksa hiç kimse cehennemde yanmayı istemez.
Hiç kimse. Şeytan bile istemez. Kimse istemez

cehennemde yanmayı, herkes cennete girmeyi ister. Bedava bir şey bulsa herkes balıklama üstüne gidiyor. “Bedavadır, sebildir.” dedi mi bir anda kaybolup gidiyor. Sonra cennet, nimetlerin en çok olduğu yer. Herkes cenneti ister. Cehennem, Allah’ın kullarının zalimlerinden hesap sorduğu, onlardan intikam aldığı yer; her türlü azap onda...

Kimse azabı istemez ama yolu ne?

“—Bırak şu nefsin arzularını, şehvetleri. Allah’ın emirlerini tut da, cenneti seç de cehennemden kurtul.” demek.

(*Ve lâ tübtîlû a’mâleküm*) “Sakın ha amellerinizi boşa çıkarttırmayın! (*Fetukzefû fi’n-nâri münkisîne hâlidîne fîhâ ebedâ*) Ebedî olarak kalmak üzere baş aşağı cehenneme atılmayasınız.”

Birinci mesele; “Cenneti nasıl seçeceğiz, cehenneme nasıl tercih edeceğiz?” meselesiydi.

Peygamber Efendimiz’in Ebû Hüreyre RA’dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfi var ki şöyle buyurmuş:

“—Cehennemin etrafı şehvetli, nefse tatlı, hoş gelen şeylerle kamufle edilmiştir, çevrilmiştir. Cennetin etrafı da nefsin hoşuna gitmeyen, tatsız tuzsuz gibi gelen şeylerle kamufle edilmiştir.”

İnsan cehenneme düşmek istemiyorsa nefsin arzu ettiği, şehvetin sevk ettiği şeylere gitmeyecek.

Şehvet deyince sadece seksüel bir arzu mu ha-

tıra geliyor.

Hayır! Şehvetin çeşitleri var. Arapça'da o seksüel arzuya *şehvetü'l-ferc* derler; tenasül uzvunun şehveti...

Midenin oburluğuna *şehvetü'l-batın* derler. Aman gelsin kuzular, kuzu çevirmeleri, tepeleme pilavlar, kâselerle hoşafklar, arkasından kaymaklı kadayıflar, baklavalar, buzlu karpuzlar, kavunlar... Adamın akli fikri yemekte... Ya nedir bu senin hâlin?

Şehvetü'l-batın var; mide şehveti var, iştahı var; akli fikri yemekte... Davul gibi olmuş; biraz daha yese altı yüz kiloya gelecek. Hâlâ yemek arzusu var, o şehveti var.

Sonra bazı insanlarda mala mülke karşı arzu var. Üç tane, dört tane dairesi var. Ama gelenin ayağını öpüyor, elini öpüyor, iki takla atıyor; ondan da bir şey istiyor.

Mübarek, bir tanesinde otur, iki tanesini de kiraya ver, maaşın da var, alınının teriyle haysiyetinle geçin. Nedir bu helâl durumunu haram duruma sokuyorsun. Hakkın olmayan zekâtı alıyorsun. Milletin "zekât" diye getirdiği şeyleri; "Ver bana." diyorsun, cebine koyuyorsun. Üç tane apartmanı var ya. Şehveti var, mala karşı şehveti var; ondan vazgeçemiyor, gözü doymuyor.

Gözü ne zaman doycak?

Kabrine toprak dolduğu zaman, kafatası çürüyüp de içini toprak doldurduğu zaman, gözü o zaman doycak. Dünyada başka türlü

dolmaz. İnsanoğlunun iki vadi dolusu altını olsa, “Bir üçüncü vadi daha olsa...” deyip çalışır.

Suudi Arabistan’a gittik. Harıl harıl faaliyet; adamlardan petrol geliri taşıyor. Parayı nereye koyacaklarını bilememişler. Götürmüşler IMF’ye; “IMF” dediğimiz dünyayı idare eden bu bankanın büyük sermayedarları müslümanlar. Gitmişler, Amerika’da filanca şirkete ortak olmuşlar. Gitmişler, İngiltere’de falanca şirkete ortak olmuşlar. Gitmişler, Almanya’da bilmem hangi şirkete ortak olmuşlar. Parayı nereye koyacaklarını bilemiyorlar. Biz de, “Parayı nasıl daha çok arttıracağız?” diye uykularımız kaçıyor. Gözlerimize uyku girmiyor.

Neden? Bu böyle gittikçe artarak gider. Âdemoğlunun gözüne toprak doluncaya kadar hırsı geçmez; o da mal hırsı.

Kimisinin mevki hırsı vardır. Mevki makam hırsı vardır. Ondandır yanar, tutuşur. İlla ki baş olayım. Soğan başı bile olsa razı... İlla bir baş olması lazım. İkinci adam olmaya razı değil.

“—Dünyanın merkezi neresi?”

Bu adamın tepesinin ortası! Pergeli oraya koyacaksın; ondan sonra çevireceksin. Dünya, işte bu adamın başından şu kadar mesafede. Şuna şu kadar mesafede. “Egzantirik” diyoruz, “egosantirik” diyoruz veyahut. Adam kendisini dünyanın merkezi sanıyor. Dünya onun emrinde; “Herkes gelsin, kendisine hizmet etsin, arkasından yelpazelesin, önünde iki kat eğilsinler.” istiyor.

“—Bunda ne var?”

Bunda reis olma, baş olma hırsı var.

“—Bu ne olur?”

İnsanı felâkete götürür.

Çünkü her reis, her başkan, kıyamet gününde hesap yerine elleri boynuna bağlı, zincirli getirilecek. Böylece elleri ensesinde; hani o Vietnamlı esirleri falan görürüz ya, esir alınmışlar, elleri ensesinde silah tehdidi altında geliyorlar.

“—Bütün mevki makam sahipleri, reisler başta hepsi mahşer yerine, hesap yerine elleri bağlı gelecekler.” diyor Peygamber Efendimiz.

Eğer başkanlıklarını Allah’ın emrine uygun yapmışlarsa ve

gelişleri meşru ise meşru başkanlarsa o zaman çözülecek, kurtulacaklar. Vazifeye gelişleri meşru ise bir ve yaptıkları işler meşru ise iki. Ama hesap yerine bağlı gelecekler.

Eğer gelişleri meşru değilse... Adam ihtilal yapmış, babasını devirmiş, saltanata oturmuş. Baban zaten meşru yolda mıydı? Sen oraya geçmişsin. Ne hakkın var? Müslümanların hazinesini saraylara, cariyelere, cariyelerin keyfine, danslara harcamaya ne hakkın var?

Suudi Arabistan’da, petrolden geliri alıyor. İspanya’da gidiyor, bir oteli kapatıyor; bir gece bir çalgıcı çağırıyor, otuz bin dolar veriyor. Anlattılar.

Ne hakkın var? Bu para senin mi? Taş attın da kolun mu yoruldu? Hayır!

Geliş gayrimeşru, gidiş gayrimeşru, yaptığı şeylerin hepsi berbat...

İkincisi; yaptığı işten Allah'ın emirlerini dinleyen meşru bir insan olabilir. Bir yere tayin edilmiş olur, tamam. Ama tembellik edip rüşvet yemiş. Bilmiyor ki Türkiye'de yaptığından dolayı sorumluluk var. Bir arkadaşımız böyle bir dert yanıyor:

“—Türkiye'de insana yapmadığından dolayı bir sorumluluk yüklenmiyor.”

Bir adam bir gazetenin başında, bir icraat yapmışsa icraatında yakasına yapışıyorlar:

“—Sen bunu niye yaptın? Parası nereden, pulu nereden, kararı nasıl aldın? Kanuna, nizama uygun mu?”

Yapmadığından hesap sorulmaz. Halbuki; “Be adam, sen şu şirketin başında idin. Şu şu görevleri yapman lazımdı. Halkı şu ihtiyaçlardan uzak tutman vazifendi. Onu yapmadın, bunu yapmadın.” denmeliydi; onun sorumluluğu yok.

Halbuki ahirette var. Ahirette insan bir, yaptıklarından sorumlu olacak. Bir de, “Neden yapmadın?” diye sorumlu olacak:

“—Sen su vakitte ibadet edecektin, niye etmedin? Sen paranla şu hayrı yapman lazımdı, niye yapmadın?” diye soracaklar.

“İşte bir insan bu sorulardan eğer müsbet bir cevap alamazsa o zaman bağları üzerine bağ eklenecek, cehenneme gidecek.” diyor Peygamberimiz.

Onun için akıllı bir insan reislik istemez; veballi

olduğu için. Ancak kendisine istemediği hâlde bir görev emredilirse, yüklenilmişse, onu “Emredildi.” diye yapar. Yaparken de gözyaşları dökerek; “Ben buna layık değilim ama yardım et yâ Rabbi!” diye de dua eder ve Allah da istemeden olduğu için yardımcı olur. O da nice hayırlara erer, nice nice sevaplar kazanır. Maiyetindeki bütün insanların hayırlarında, onları hayra sevk etmesinden dolayı da çok ecirler kazanabilir.

Demek ki mevki hırsı var, mal hırsı var, yemek hırsı var. Karşı cinse karşı duyulan hisler var. İşte bunlar insanı cehenneme götürür. Cehennemin etrafı bu gibi tuzaklarla çevrili. Kamufle edilmiş:

“—Dur şundan da alayım, dur şundan da alayım.” Hop insanın ayağı kayar. Tepe taklak cehenneme yuvarlanır, gider.

Neden? Mal hırsına, seksüel arzuya, hırsa, kibre, ucba yanaştı:

“—Herkes beni alkışlasın, sevsin, bir gecede şu kadar milyon para kazanayım.” falan gibi kestirme yollara yanaştı; ayağı kayar, cehenneme gider.

Cennetin etrafı da nefse hoş gelmeyen şeylerle çevrilidir. Nedir nefse hoş gelmeyen şeyler? En basit şeylerden başlayalım: “—Beş vakit namaz kıl!”

“—Hocam, ya pantolonu jilet gibi ütüttürem, şimdi camiye gidersem ütüsü bozulur, buradan da kalkıp filanca yere gidecektim. Buruşuk pantolonla gidilmez. En iyisi ben bu namazı

şimdi kılmayayım da akşama öderim.”

Yazıklar olsun sana! Bir ütü uğruna namaz kılmadın! Bak nefesine tatsız geliyor.

“—Malından kırkta birini zekât vereceksin.”

“—Hocam, kırkta biri şu kadar lira para eder ya. Sen bu paraları kazanmayı kolay mı sanıyorsun? Ben bunu kırsam nasıl olur?”

Peki, sana Allah bu kırk misli parayı nasıl vermiş? Allah sana kırk misli parayı veriyor da onu yemeye utanmıyorsun; öteki kardeşin senden daha sefil bir hâlde ıstırap içinde kıvranıyor. Ona vermemiş sana vermiş, sen o kırkın bir tanesini acıyıp da bu tarafa veremiyorsun; otuz dokuzu sana kalacak, yine paşalar gibi yaşayacaksın. Onu vermiyor, nefesine hoş gelmiyor. Parayı çıkar bak, para birikmeyecek.

Adamın bize borcu var. Borcumu almaya gidiyorum vermiyor. Niye? Para birikince, miktar fazla olunca vermek zor gelir. Para benim param ya, senin değil ki.

“—Altı ay sonraya senet vereyim.”

Razı değilim! Ben sana malı peşin vermişim. Satmışsın, benim paramı almışsın. Kârını ayır, paramı ver.

“—Hayır, altı ay sonra vereyim.”

Ne kurnazsın! Biliyorsun altı ay sonra paranın değerinin yarı yarıya düşeceğini. Karşındakini aptal yerine koyuyorsun; altı ay sonraya, bir sene sonraya senet veriyorsun. Razı değilim!

“—Canın isterse, veremem!” Veremezsen ben

de ahirette sorarım.

Millet böyle. Parayı elinde hazır görünce kendinin olmayan parayı bile karşısındakinin parasını bile götürüp başka yere veriyor. Şimdi beş bin lira nasıl götürülür, oraya verilir? Senin değil ki! Götürüp alacaklısına veremiyor.

O bakımdan zekât vermek zordur. Sabah kalkıp namaz kılmak zordur. Ramazan'da oruç tutmak zordur.

“—Hocam, sigaraya çok alışmışım, bıraktığım zaman zor oluyor. Hastayım, yemek yemediğim zaman rahatsız oluyorum; onun için doktorlar, ‘Oruç tutma!’ dedi.”

Kumar masasında on dört saat oturuyorsun, yemek hiç hatırına gelmiyor. “Sandviç” denen yemek çeşidini, kumarbaz ve adı “Sandviç” olan bir adam bulmuş.

Neden? Kumar masasından kalkarsa kumarı yarım kalacağından, masanın başında yemek işini halletmek için ekmeğin içine peynir, ıvır zıvır bir şeyler koyup orada hart hurt ısıtıp “Al papazı, ver kızı, çat çut...” kumar oynamak için onu bulmuş ve ona “Sandviç” denmiş. Adı sandviç olmasının sebebi; adamın adı Sandviç. Ama o çeşit yiyeceğe ad olmuş.

Kumar masasından kalkmaya vakti olmayacak kadar kumarbaz olan bir herifin buluşu bu. Alaminüt, şipşak bir yemek işte. Hemen uzunca bir ekmeğin parçasının içini bıçakla kesiyorsun, içine onu bunu dolduruyorsun. Kim uğraşacak masanın başında çatalla bıçakla yemek yiyecek. Bir taraftan elindeki kâğıtlara bakar, bir

taraftan da hart diye ısıtır, ağzını şişire şişire yer. Ondan sonra işi mühim; kumar!

Hacca gitmek zor. Adamın birisine:

“—Hacca git.” demişler.

“—Gitmem!” demiş.

“—Gitmen lazım!” demişler.

“—Yok!” demiş.

Sonra başına bir felâket gelmiş.

Sen Allah'ın yoluna gitmeyince Allah seni huzuruna ister mi? Başına bir felaket gelmiş, mahvolmuş.

“—Hacca gel.” diye adama bir sene zorlamışlar; bucak bucak kaçmış.

İnsan utanır yahu, Allah'ın huzuruna gideceksin.

“—Ama hocam, orası çok sıcakmış, kalabalıkmış.”

Kalabalık ya, sıcak. Burada keyfe alıştın. Gör bakalım Peygamber Efendimiz, nerede yaşamış, o sahabesi, o Tebük yolunu 699 km. yolu araba yokken, yaya olarak nasıl tepmiş de Allah yolunda cihad etmişler. Hepsi şehid olmuşlar da, gelenlere, “Siz niye şehid olmadınız, niye sağ geldiniz?” diye Medîne-i Münevvere ahalisi sırt çevirmiş.

Rasûlüllah müdafaa etmiş de, o zaman yüzlerine bakmışlar.

“Öbür arkadaşlarınızın hepsi şehid oldu da, siz niye Medine'ye sağ geldiniz?” diye küsmüşler ve geldikleri zaman da gelenlere Medine'de sırt

dönmüşler. Rasûlullah;

“—Onlar üzerlerine düşeni yaptılar; onların suçları yoktur.” diyor da, ondan sonra “merhaba” ediyorlar.

“—Allah yolunda can vereceksin” diyorlar.

“—Yaşamak mıydı gayen, yaşamaya mı geldin?” diyorlar.

“—Yaşamaya değil ki Rasûlüllah’ın emrini dinlemeye geldik.”

“—Karşımızdaki düşman çok fazla!”

“—Fazla olsun, biz düşmanın azlığı çokluğu hesabını düşünmek zorunda değiliz. Bizi Rasûlüllah buraya ‘Bizans ordusu ile çarpışın!’ diye gönderdi.”

“—Biz buradan dönemeyiz. Adedimiz az...”

“—Olsun. Çarpışırız, çarpışırız ölürüz. Can kurtarmaya

gelmedik. Can kurtarmaya gelseydik, savaşa katılmazdık.”

Öyle; bu din öyle insanlar sayesinde yükseldi. Seninle benimle yükselmedi. Öyle insanlar bu dini yükseltiler, dünyaya yaydılar.

Karşıdaki adamları hayran bıraktılar:

“—Yahu bu Müslümanlık ne güzel dinmiş, ne fedakâr dinmiş, adamlardan hiç bir şey istemiyorlar. Sadece Allah’ın birliğini anlatıyorlar. Kulumuz, kölemiz oluyorlar.”

Bunlar hak yoluna gelip müslüman oldular. Hindusu müslüman oldu, yahudisi, Bizanslısı,

Ermenisi müslüman oldu, ne bileyim Afrikalı, Fransalı, İngiliz kralı Offa Rex müslüman oldu.

Offa Rex, 757-796 yılları arasında Britanya'nın güneyindeki Mersiya krallığına hükmetti. (*Lâ ilâhe illa'llâh, Muhammedün rasûlü'llâh*) diye para bastırmış; mecmuada resmi neşredildi:

Paranın bir yüzünde kralın ismi (OFFA REX) yazıyor. diğ er yüzünde:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

(*Lâ ilâhe illa'llâh, Muhammedün rasûlü'llâh*) [Allah'tan başka ilâh yoktur, Muhammed Allah'ın rasûlüdür.] yazıyor. Yazının etrafında, paranın kenarında ise:

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ
عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

(الصّف: ٩)

(*Hüve'llezî ersele rasûlehû bi'l-hüdâ ve dî-ni'l-hakkı li-yuzhirehû ale'd-dîni küllihî velev kerihel-müşrikîn*) [Müşrikler istemeseler de, dinini bütün dinlere üstün kılmak için Peygamberini hidayet ve hak din ile gönderen odur.] (Saf. 61/9) yazıyor.

Endülüs müslümanken İngiltere kralı bile müslüman olmuş. Yakın çünkü. Bir ada ötesi. Fransa'nın ortasına kadar gitmiş ama nasıl gitmiş; lafla değil, İslâm'ın güzelliğini göstererek.

İsveç kralı Endülüs'e adam gönderiyor, yalvarıyor:

“—Aman sayın halife, bu gönderdiğim talebeleri istediğin gibi terbiye et! Her şeyi sana ait. Lütfen kabul et, reddetme!” diyor. Çünkü ilim orada, irfan orada...

Biz şimdi mirasyediyiz. Ne bu paraları kazanma şeklinden haberimiz var ne bu ülkelerin kazanılma şeklinden haberimiz var. Ne İslâm'ın çilesini çekmişiz ne sıkıntıya düşmüşüz. Hep el bebek gül bebek, hoppala; öyle büyümüşüz.

“—Aman evlâdım, yalvarırım ne olur namaz kıl.”

Yahu bu adamı yalvarttırmana gerek yok ki... Sen bu namazı kılacaksın, cehennemden sen kurtulacaksın!

Hocalar yalvarır:

“—Malınızın zekâtını vermeyi ihmal etmeyin. Aman farzdır, hacca gidin, aman günahlara dalmayın!”

Ötekisi de nazlana nazlana bakar. Bir farzı yapacaksın, kime nazlanıyorsun. Allah'ın dinine ait bir emri yaparken nazlanmak olur mu?

Nazlandın mı başına bir tokat gelir, bir sille gelir, bir yumruk gelir; mahvolursun, perişan olursun. Sen Allah'ın yolunu istemezsen Allah seni hiç istemez.

Sen Allah'tan isteyeceksin, gözyaşı dökeceksin. Yalvaracaksın, yakaracaksın, suçunu itiraf edeceksin, cürmünü mu'terif olacaksın;

Allah affeder. Yalvaracaksın ama gözyaşı döküceksin. “—Benim hâlim çok fenâ ya Rabbi! Kusur bende.” diyeceksin.

Onu demiyor; bu dünyada ebedi kalacağını zannediyor, paralarına güveniyor, mevkiine güveniyor. Ne para kalır ne mevki kalır; ne makam kalır, ne gençlik kalır; hepsi gider. Hepsini de görüyor, hepsini de biliyor, geleceğini de biliyor.

Hiç kimse, “Bana ihtiyarlık gelmez.” demez, hiç kimse “Bana ölüm gelmeyecek.” demez. Ama bir gaflet, şeytanın bir tuzağı, nefsin bir oyunu onu aldatmış; öyle gidiyor. Allah bizi cenneti seçenlerden, şehvetleri terk edenlerden, meşakkatli şeylere koşma koşma gidenlerden eylesin.

Masamın üstünde mektup var. Bir çocuk mektup yazmış:

“—Hocam sizden izin istiyorum.” diyor. Yeni, daha dün açtım. “Biz tıbbiye talebesiyiz. Afganistan’a cihada gideceğiz. Orada cihad farz olmuş. Biz burada nasıl rahat dururuz?” diyor.

Mekke-i Mükerrreme’de, Afganistan’dan gelen kardeşlerimiz bize resimler gösterdi. On tane, on beş tane acemi... Sayfaları çevirdik, çevirdik. Şehidler gördük, yaralıları gördük, silahları gördük, esirleri gördük. Dostları gördük, düşmanları gördük. Ama burada yaz ayı, kim bilir hangi plajlarda geçti? Nice müslümanın vakti, parası pulu, nerelere gitti?

Orada Stinger füzeleri gelinceye kadar Ruslar epeyce ezmişler. O füzeler geldiği zaman,

onlarla Rusları epeyce haklamışlar. O zaman biraz geri gitmişler. Ama şimdi Amerika vermiyormuş.

Niye yapmıyoruz, yapamıyoruz, niye geri kalmışız?

Bursalı bir arkadaş anlattı, mecmuaya da yazacağım. Size önceden anlatıyorum inşaallah:

“—Kamyonumuzun beyni mesabesinde olan direksiyon kutusu bozuldu.” diyor.

Hangi marka kamyonsa gelmişler acentesinden, İstanbul’da sormuşlar. Bir buçuk milyon istemiş. Kamyon, büyük bir kamyon. İnşaat işlerinde kullandıkları bir kamyon.

“—Açın tamir edelim!” demişler.

“—Yok, bu beyin gibidir. Açılınca bir daha toplanmaz, mümkün değil; bu iş olmaz, yenisini alacaksınız!” demişler.

Hani insanın kafasına ameliyat kolay değil ki. Kalp ameliyatı,

beyin ameliyatı da öyle; bunun gibi. “—Bu kadar para nereye gidecek?”

Buradaki komisyoncuya; büyük ölçüde o teknolojiyi üretmiş olan Avrupa’ya, Amerika’ya gidecek. O kamyonun patentinin sahibi olan müesseseye gidecek. Bizim Bursa’daki bir kardeşimiz demiş, çok hoşuma gitti; kâğıda yazdırdım “unutmayayım” diye, mecmuaya da yazacağım:

“—Bir buçuk milyonluk kutuyu, affedersiniz, cenabet hâliyle gusülsüz haliyle gavurun kendisi

yapmış. Biz niye yapamıyoruz?”

“—Getir kutuyu usta!” demiş.

İsmi öğrensem ismini de söyleyeceğim. Kutuyu açmış, kusurunu bulmuş, yenisini yapmış, kamyonu takmış, çalıştırmış. Fiyatı onda biri.

Niye biz bu paraları gavurlara kaptıralım? Niye biz Stinger füzesi yapamayalım? Niye kâfirler bize heveslenmesin?

Suudi Arabistan’dayken biraz İngilizce, Arapça gazeteler açtık okuduk:

Katar hükümeti bilmem kaç tane Stinger füzesi elde etti, depoladı. Onun üzerine Amerika ona bir ültimat verdi:

“—Şu kadar füze elde etmiştir. Bir yerden satın almamıştır. Bu elde ettiğin füzeleri sicil numarası ile, seri numarası ile tek tek iade etmezsen sana Amerikan yardımını kesiyorum.” demiş.

Niye kesiyorsun?

İsrail’de de bir sürü silah var. Yunanistan’ın elinde bir sürü silah var, senin elinde bir sürü silah var. İngiltere’nin, Avrupa ülkelerinin hepsinin elinde bir sürü silah var. Hindistan’a kendi silahını veriyorsun, Rusya’nın elinde silah var. Niye bir Katar hükümetinin elinde silah olmasın?

“—Yok, olmasın! Olursa yardımını keserim.”

Pekiye Katar, Kuveyt, Bahreyn, Suudi Arabistan, bunlar petrol ülkeleri; bu petrol gelirlerinin paralarını nereye yatırıyor bunlar?

“—Amerikan bankalarına yatırıyor.”

Ben bir şey anlamadım, siz anladıysanız haber verin. Paralar bizden oraya yatırıyor. Ondan sonra adam;

“—Size yardım etmem.” diye tehdit ediyor.

Bir şey anlayan varsa bana haber versin. Ben hiçbir şey anlamadım; hiç aklım almadı, üniversitede profesördüm ama emekli oldum herhalde ondan; aklım hiç almıyor. Para bizden, para onların bankasına gidiyor. Kendimizi korumak için silahlanıyoruz, silahlanınca;

“—O silahları geri verin. Bu kadar kuvvetli olma, yardımı keserim.” diyor.

Bu işe kimler karışıyor. Benim aklım ermedi.

(Ve lâ tübtılû a'mâleküm fetukzefû fi'n-nâri münkisîne hâlidîne fîhâ ebedâ) “Ebedî olarak baş aşağı cehenneme asılmak istemiyorsanız amellerinizi iptal etmeyin!” diyor hadîs-i şerîfin devamında.

Muhterem kardeşlerim! Burada amellerin iptal edilmesinden bahsediliyor. Dikkat ederseniz amel kelimesi geçiyor. Arapça'da amel, iş demektir. Biz de bugün işçiye amele diyoruz, bazı yerlerde hâlâ kullanılıyor. İşçi de deniliyor. Amele de kullanılıyor. Bu adam amele, düz işçi mânasında kullanılıyor.

Kişi bir dinî amel işliyor. Diyelim ki namaz kıldı, hac etti, zekât verdi, sadaka verdi, Kur'an okudu... Diyelim ki hayr ü hasenât yaptı. Ama amel var.

(Ve lâ tübtılû a'mâleküm) “Amellerinizi iptal

etmeyiniz; sıfıra, boşa çıkarmayınız.”

Bazı kimseler mebus seçilmek istemiş, parti de “Şu kadar lira koyacaksın.” diye şart koşmuş. Paralarını tıkır tıkır yatırmışlar, şu kadar namzet girmiş, ön seçimi kazanamamışlar. O kadar para partiye kalmış, bu kadar para da bunların cebinden çıkmış.

“—Paralar ne oldu?”

Boşa gitti, mebus olamadı. Mebus olsaydı maaş alacaktı, onu telafi edecekti. Ama paralar boşa gitti.

Burada da amel işliyor, bir iş yapıyor, ama boşa gidiyor. Bu çok fenâ! Hepimiz için bunun üzerinde kara kara, acı acı, dikkatli dikkatli, ince ince, uzun uzun düşünmek mecburiyeti vardır.

Amel işliyorsunuz boşa gidiyor.

Ameller neden boşa gider? Bunu mutlaka öğrenmelisiniz:

“—Ben namaz kılıyorum; benim bu amelim, namazım niye boşa gider? Sadaka veriyorum; sadakam niye boşa gider? Ben hacca gittim; niye haccım boşa gider?”

Amellerin kabulünün şartlarını bize hangi ilim öğretir?

Tasavvuf ilmi öğretir. İnsanın kalbi temiz olmazsa Allah amelini kabul etmez.

Bu iş uzundur da birkaç misalle anlatayım:

Hız. Âdem’in iki tane oğlu olduğu rivayet ediliyor. “Habil ve Kabil” adında iki tane oğlu varmış.

İkisi de kurban kestiler. Bir tanesinin kurbanını Allah kabul etti; ötekisini kabul etmedi.

Neden?

İkisi de kurban kesti mi, kesti. İkisi de kan akıttı mı akıttı. Kurban mı? Tamam. Niye birisi kabul oldu, ötekisi kabul olmadı?

Allah müttakî kullarının amelini kabul eder. Başkasını kabul etmez. Kalbi sâfî olmayınca, niyeti hâlis olmayınca, kendisi takvâ ehli olmayınca ameli kabul olmuyor. Kafasında başka fikirler var. Hani diyorlar ya bazen:

“—Falanca adamın kafasında bin tane tilki dolaşır, hiçbirinin kuyruğu ötekisine değmez.”

Bin tane tilki dolaşacak, kuyrukları da uzun olur, ötekisine de değmeyecek. Ne demek?

“—Öyle cambaz adam ki kafasında öyle entrikalar döndürüyor ki tilkilerin kuyruklarını birbirlerine değdirmeden, bu işleri başarıyor. Bu kadar işi, dümeni çeviriyor.” demek.

Allah öyle hilekâr, kötü niyetli, art niyetli insanların ibadetini kabul etmez.

Ayet-i kerimede buyruluyor ki:

لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى

(البقرة: ٢٦٤)

(*Lâ tübtilû sadakâtiküm bi'l-menni ve'l-ezâ*)
“Verdiğiniz sadakaları, zekâtları, hayırları başa kakarak, eza vererek iptal etmeyin!” (Bakara, 2/264)

Sen bir hayır yaptın ama başa kakarsan, verdiğin insana eza verirsen, Allah onun sevabını iptal ediyor. Demek ki kibar insan olacağız, müttakî insan olacağız, kalbi sâfî, temiz insan olacağız. Allah, riyakârın amelini kabul etmiyor:

“—Seni mürai seni! Seni gösterişçi seni! Seni alçak seni! Sen ahiret amelini, dünyadaki birkaç insanın gözüne girmek için şöhret kazanmak için yaparsın ha! Ben senin namazını, niyazını, haccını, zekâtını, yaptığın camiye, şadırvanı, minareyi kabul etmiyorum!” diyor.

Gitti, paralar boşa gitti. Mebus olmak isteyen adam gibi hepsi boşa gitti.

Neden? Riyakâr, gösterişçi...

Sonra adam haramdan hayır yapmaya çalışıyor. Köroğlu, zenginleri soyarmış, fakirlere verirmiş.

“—Ne kahraman adam be!”

Böyle kahramanlık mı olur! Eğer zenginin parası hayırlı para ise meşru yoldan kazanılmışsa onu soyduğun zaman yol kesici oluyorsun, yakalansan kafan kesilir; hiçbir işe yaramaz. Onun malını boşuna almış oluyorsun. Alamazsın ki! İslâm’da, bir insanın malını almaya öteki insanın hakkı ve salahiyeti yok!

“—Onun parası yok, alayım buna vereyim!”

Allah onun nizamını koymuş. Senin ondan zorla almaya hakkın yok. Hesabını o soracak. Ondan alırmış, fakire verirmiş.

Haramdan hayır olmaz. Allah kabul etmez.

“—Nereden biliyorsun hocam?”

Hadislerden biliyorum. Ben nereden bilirim Allah'ın işini? Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfte buyurmuş; oradan biliyorum. Bir insan haram para ile hacca giderse;

“—*Lebbeyk, Allâhümme lebbeyk!*” dediği zaman, “Emret yâ Rabbi! Emrine fermanına uydum, davetine icabet ettim, ‘Bu beldeleri ziyaret edin.’ diye Hz. İbrahim nida etti, ruhlar âleminde ben onu duymuştum. Emret yâ Rabbi, emrindeyim. Kat kat hizmetindeyim. Buyur ya Rabbi! İşte hizmetine geliyorum.” mânasına geliyor bu... Haramla hacceden bir kimseye Allah der ki; (*Lâ lebbeyke ve lâ sa'deyke*) Sana yok öyle.

Neden? Haramla, haram para ile hacca gittin.

Onun için eskiler helâl olsun diye; “Hacca gideceksen, git bir arkadaşından borç al da öyle git. Çünkü borç helâldir. Borç parayı al, sonra kendi paranla o parayı öde. O parayla git.” demişler. Nice nice incelikler düşünmüşler. Haram para ile hayır olmaz.

Köroğlu'nun işi körce bir iş... Komünistler Köroğlu'nu kendilerine bayrak ediyorlar. Ne iyi yapmış be! Zenginlerden almış, fakirlere vermiş. Zenginlerden alıp fakirlere veren adamın İslâm'dan haberi yok. Hem de gönül hoşluğuyla. Hem de razı ede ede, hem de gözyaşı döke döke zengin, hayırlı zengin, parasını en güzel tarzda hesaplıyor, veriyor. Allah vermişse Allah yolunda çalışmış kazanmışsa zengin düşmanlığına ne lüzum var? Öyle zenginler var ki hayranlık duyuyoruz. Hangi hizmet olursa olsun

onların üstünde, onların gayreti ile yürüyor.

İşte şurada caminin yanındaki evlerini aldık; komşusu. Aslında caminin yanlarına böyle evler yapılırdı mıydı? Yapılmazdı. Ama gelmiş yanaşmışlar, mülk sahibi olmuşlar, hadi ona elli milyon, hadi ona kırk milyon, hadi ona yirmi milyon, oradaki evleri aldık, aldık, inşaat yapıyoruz. Para ile oluyor.

Caminin yüznumaraları yeterli değil. Para ile olacak. Her şey para ile. Zengin düşmanlığına ne lüzum var? Adam meşru ticaret yapıyorsa hayırlı bir ticaret yapıyorsa gayet güzel, normal. Fakiri zengine saldırt, düşman et; onu ona düşman et, onu ona çekiştir, onu buna çekiştir... Kafasız!

Osmanlı sultanlarından hiçbir tanesi haccetmemiş. Bak demek ki hem halife-i rûy-i zemîn diye geçiniyorlar hem de haccetmemişler. Bizim Mehmed Zahid Kotku Hocamız'a söylemişler. Hocamız ârif kimse. Şöyle başını bir eğmiş, demiş ki:

“—Her hac mevsiminde buradan beldenin âriflerinden, sâlihlerinden, fukarasından, fukarâ-i sâbirînden, din adamlarından bir vapur dolusu insanı padişah doldururdu, oraya gönderirdi. Bir alay tertip ederdi, sürre alayı; paralar, hediyeler... Hicaz ahalisine keselerle altınlar, paralar giderdi. Oralara harcansın diye paralar buradan giderdi. Vekiller gönderirdi.”

İşte bak, hüsn-ü zan eder kurtulur. Ötekisi su-i zan eder, biter. Sonra bir hadîs-i şerîfte şöyle geçiyor:³

³ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II s.693, no:4903; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*,

الْحَسَدُ يَأْكُلُ الْحَسَنَاتِ كَمَا تَأْكُلُ النَّارُ الْحَطَبَ

(د. هب. عن أبي هريرة . ع. ش. هب. والديلمي عن أنس)

RE. 202/17 (*El-hasedü ye'külü'l-hasenât, kemâ te'külü'n-nâru'lhatab*) “Hased etmek, kıskanmak, kıskançlık, insanın amellerini yer bitirir, tüketir, ateşin odunu kül ettiği gibi.”

Bir şey daha yakalandı. Demek ki insan hasedçi olursa, öteki taraftan kazandığı sevaplar kül oluyormuş. Tamam mı?

Şimdi üç, dört şeyden anladık ki kişi takvâ ehli olmazsa amelleri kabul olmuyor. Takvâyî öğreneceğiz.

Tamam mı? Mecbur muyuz? Mecburuz.

Yaptığımız hayrı, hasenatı karşı tarafı üzerek, başına kakarak, ezâ vererek yaparsak Allah kabul etmezmiş, iptal olurmuş. Demek ki kibarca vereceğiz; sessizce, belli etmeden, gönlünü hoş ederek vereceğiz; münasip bir

c.V, s.266, no:6608; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.418, no:1430; Ebû Hüreyre RA'dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1408, no:4210; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.330, no:3656; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.V, s.330, no:26594; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.267, no:6610; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.136, no:1049; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.271, no:6212; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.2, s.159, no:2812; İbn-i Abdi'lBer, *Temhîd*, c.VI, s.124; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.247; Hatîb-i Bağdâdî,

Târih-i Bağdad, c.II, s.227; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LIV, s.170; Enes RA'dan.

Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.136, no:1048; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.833, no:7438; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.117, no:1132; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XII, s.193, no:11738.

tarzda, sakın bir şekilde vereceğiz;

Ondan sonra hased, insanın öteki iyiliklerini alıp götürüyormuş. Demek ki hased ehli olmayacağız. Allah ona vermiş; daha çok versin.

“—Ama adamın filanca yerde köşkü var.”

Allah bir tane daha versin.

“—Mercedes arabası var.”

İki tane olsun, beş tane olsun, daha çok versin; bana ne?

“—Allah ona vermiş, sen istemez misin?”

Verirse bana da versin. Ama büyüklerimiz:

“—Yâ Rabbi! Çok verip de azdırma.” demiş.

Çok verdiği zaman insan zenginlikte umumiyetle azar.

Peygamberimiz duasında:

“—Muhammed’in âlinin, aile efradının rızkını günlük ver yâ Rabbi!” diyor.

Peygamber Efendimiz para biriktirmedi; günü gününe, taze taze saçtı, dağıttı; öyle bayatlamış halde parayı ertesi güne bırakmadı. Yanında para, altın bırakmadı.

Bin altın gelirdi; bir şey kalmamacasına, hepsini dağıtırdı,

“—Şurasını ihtiyata ayırayım!” demezdi.

Demek ki hased etmeyeceğiz, takvâ ehli olacağız, tatlı dilli güleç yüzlü olacağız, iyi derviş olacağız.

Adam geliyor, karşıma çıkmış, pabuç kadar dili

var; tasavvufun karşısında, tasavvufun aleyhine konuşuyor.

Sen tasavvufu anlıyor musun, İslâm'ı biliyor musun, hadislerden haberin var mı, ayetleri okudun mu?

Tasavvufun aleyhinde konuşuyorsun. Sen kim-sin, aleyhte olmak kim? Sen hâkim misin, baş kadı mısın? Bu işin hükmü senden mi sorulur? Kararı sen mi vereceksin? Arapça bilir misin, dinî kitapları okudun mu, dinî tahsilin var mı?

“—Yok, ama aklım var.”

Aklın olsaydı, susardın. Senin aklın yok ki cahilliğini bile anlamıyorsun.

Dişçiye gidip de akıl öğretiyor musun? “Kerpeteni öyle tutma!” diyor musun? Doktora; “İğneyi buraya vurma, ameliyatta neşteri oraya vurma!” diyor musun?

“—Nasıl diyeyim?”

Nasıl desin? Nerden nasıl kesileceğini, ne yapılacağını bilmez ki.

Eczacıya gidip de, “O ilacı verme de şu ilacı ver!” diyebiliyor musun? Diyemiyorsun.

Pekiye din adamının işine ne karışyorsun, mürşidin işine ne karışyorsun?

Çünkü orada yasak yok. Çünkü orada işler görünmüyor, herkes karışıyor. “*Tıfl-ı ebcedhân*” derler eskiler; Elif be okuyan tıfıl gelmiş, ahkâm kesiyor, ayrı baş çekiyor. Ayrı yol çıkarıyor; ekol kurmuş, neşriyat yapıyor.

“—Ben tasavvufa karşıyım.”

Sen kimsin ya! Ateş olsan cirmin kadar yer yakarsın. Nereye gidersen git. Gideceksin gideceksin, İspanya'daki boğa güreşlerindeki boğa gibi duvara toslayacaksın. Burnundan soluya soluya varacağın yer orası. Allah ıslah eylesin!

Bu yolda tasavvufsuz bir şey olmaz. Tasavvuf dediğimiz “bu yolun inceliklerini anlatan ilim dalı” demek. Tasavvuf demek, “şeriat” demek. Tasavvuf; ayetlerden çıkmış, hadislerden çıkmış, emirler, demek.

Allah; “Amellerinizi iptal etmeyin, baş aşağı çevrilip cehenneme atılmayın!” diyor.

Şimdi ben bu hadisi okuduğuma göre, amellerin iptal edilme sebeplerini düşünmek zorunda değil miyim?

Mecburum, gün gibi âşikâr. Ameller yapıldığı halde iptal ediliyormuş, böyle bir tehlike var mıymış? Varmış. Tamam, bu tehlike olduktan sonra, gece uykumun kaçması lâzım! Yaptığım şeyi nasıl yaptığımı düşünmeliyim.

“—Filanca yerde cami yaptım... Otuz dokuz defa hac ettim, bu seferki kırkıncı...”

Allah kabul etti mi bakalım? Sen haccettin ama Allah seni hacı kabul etti mi? Peygamber Efendimiz sana havlu ikram etti mi bakalım?

Birisine de;

“—Evlâdım, kâğıt kalem getir de, senin haccını yazayım!” demiş.

Sen rüyada Peygamber Efendimiz'i gördün mü?

O zaman konuşma! Git, edepsizliği bırak!

Birisi; “Efendim, tekkemiz yanıyor.” demiş. Koşmuş, koşmuş, Peygamber Efendimiz’i rüyada görüyor. Adam başka bir yere bağlı ama bâtil yolda, palavracı...

“—Ben kutbü’l-aktâbım. Feyizleri dünyaya ben dağıtırım.” diyor. Bunları, duyuyoruz, kulağımıza geliyor. “Falancayı ben vazifelendirdim. Filancayı ben vazifelendirdim.” diyor. Gülüyoruz. Kendisini öyle bir mevkide farz ediyor ki, öyle gösteriyor ki, etrafındaki insanları aldatacak.

O tekkeye mensup birisi anlatıyor; adı sanı, bulunduğu şehir bende mahfuz... Rüyada Peygamber Efendimiz’e koşmuş da:

“—Yâ Rasûlallah! Tekkemizde yangın çıktı, yanıyor.” demiş.

Tekkesi yanıyormuş; “Tekkemizde yangın çıktı, yanıyor.” diye nefes nefese Rasûlüllah’a gelmiş, haber vermiş.

Peygamber Efendimiz ne buyurmuş:

“—Bizim öyle bir tekkemiz yok!” demiş.

Aldın mı cevabı? Kutbu’l-aktâblıkla, gavsü’l-âzamlıkla etrafa ahkâm kesmekle, feyiz dağıtmak iddiasıyla, palavra ile riya ile insanları kandırıyordun; hadi bakalım Rasûlullah senin tekkeni saymıyor! Buyur bakalım! “Bizim öyle bir tekkemiz yok!” demiş.

Adam da mecburen orayı bırakmış. Rasûlüllah’ın rüyada öyle dediği yere, insan bağlı kalır mı?

Tasavvufsuz bir iş olmaz. Rasûlüllah'tan bir işaret alıyorsan buyur. Ama bir işaretin yoksa edepsizliği bırak da, “Ben niye bu kadar gafilim, bu kadar cahilim!” diye otur, ağla. Öyle bilmediğin işlere karışma! Elinin hamuru ile erkeğin işine karışma!

c. Allah'tan Ni'met, Kuldan İsyan

Bu ikinci hadîs-i şerîf yine Hz. Ali Efendimiz'den; Râfiî ve Deylemî rivayet etmişler, bunu ezberlememiz lazım. Hepimizin hafızasında bu ikinci hadîs-i şerîf olmalı. 515. sayfanın dokuzuncu ve onuncu hadisi. Satırları öbür sayfaya da geçiyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى يَا بَنَ آدَمَ مَا تُنْصِفُنِي أَتَحَبُّ
إِلَيْكَ بِالنِّعَمِ وَتَتَمَقَّتْ إِلَيَّ بِالْمَعَاصِي خَيْرِي
إِلَيْكَ مُنْزَلٌ وَشَرُّكَ إِلَيَّ صَاعِدٌ وَلَا يَزَالُ مَلَكٌ
كَرِيمٌ يَأْتِينِي عَنْكَ كُلَّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ بِعَمَلٍ قَبِيحٍ يَا
بَنَ آدَمَ لَوْ سَمِعْتَ وَصَفَكَ مِنْ غَيْرِكَ وَأَنْتَ لَا
تَعْلَمُ مِنَ الْمُؤْصُوفِ لَسَارَعْتَ إِلَيَّ مَقْتِهِ

⁴ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.233, no:8048; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.II, s.104, no:1270; Hz. Ali RA'dan.

Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.140, no:4589; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.II, s.377; Mâlik ibn-i Dinar Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.800, no:43174; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIV, s.221, no:27018.

RE. 515/9 (*Yekùlu'llàhu teâlâ: Ye'bne âdem, mâ tunsifunî, e tehabbebü ileyke bi'n-niami, ve tetemakkatü ileyke bi'l-meâsî; hayrî ileyke münzelün, ve şerrüke ileyke sâidün; ve lâ yezâlü melekün kerîmün ye'tînî anke külle yevmin ve leyletin bi-amelin kabîhin. Ye'bne âdem, lev semi'te vasfeke min gayrike, ve ente lâ ta'lemü meni'l-mevsûfu lesâra'te ilâ maktihî.*)

(*Yekùlu'llàhu teâlâ*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurur:

(*Ye'bne âdem*) “Ey Âdemoğlu!”

Sen, ben, hepimiz Hz. Âdem'in oğluyuz. Bizlere hitap ediyor.

(*Mâ tunsifunî*) “Bana hiç ölçü ile adaletle, insafla kulluk etmiyorsun! Bana hiç insafı, adaletli, dengeli, ölçülü kulluk etmiyorsun.”

Neden? İzahı gerekiyor.

Neden biz Allah'a insafa sığar bir tarzda kulluk etmiyormuşuz? Bu işin izahı nasılmış?

(*E tehabbebü ileyke bi'n-niami*) “Ben sana çeşitli nimetler göndermek suretiyle sevgimi izhar ediyorum. Sevgimin tezahürü olarak sana göz vermişim, akıl vermişim, İslâm vermişim; sulh, sükûn, sıhhat, afiyet vermişim. Şeref, haysiyet vermişim, eş, evlat, ev, otomobil, dükkân vermişim. Çeşit çeşit nimetlerimi yiyorsun; karpuz var, kavun var, şeftali var, armut var...”

“—Bunları ne sayıyorsun hocam, her yerde var?”

Her yerde yok! Dünyanın öyle yerleri var ki karpuz kabuğunu bulsa, kıtır kıtır onu da yer, yerden solucan toplayan yerler var. Senin dünyadan haberin yok. Yerden yağmur yağdığı zaman solucan topluyorlar, senin haberin var mı? Ağaç kabuklarını kemiriyorlar, açlıktan kırılıyorlar. Hayvanlar ölüyor, insanlar ölüyor.

Yardım gidiyor, yardım da çarçur ediliyor; yardım gitmiyor, yine ölüyor adamlar. Öyle yerler var. Allah bize çeşitli nimetlerini sunuyor; “Biz onu sevelim, kulluğunu yapalım.” diye sevgisini izhar ediyor.

(Ve tetemakkatü ileyye bi'l-meàsî) “Sen de günahlar işlemek suretiyle, benim sevgimi elde etmek değil de gazabıma uğramak yolunu tutturuyorsun.”

“Ben sana sevgimden nimetler ihsan ediyorum. Sen de günahlara dalmışsın, ‘İlla gazaba uğrayacağım!’ diye, —tabiri caizse bizim Türkçemizde— kaşınıyorsun! Ben sana nimetler ihsan ediyorum. Sen de günahlarla, ‘İlle azaba, gazaba uğrayayım, azabı çekeyim!’ diye kaşınıyorsun, hatta ona çanak tutuyorsun, onu istiyorsun.”

(Hayrî ileyke münzelün) “Benim hayrım sana inmekte, rahmet yağıyor, güneş çıkıyor, bahar oluyor, meyveler oluyor, havalar, güzellikler ve sâire... *(Ve şerrüke ileyye sâidün)* Senin günahın da bana çıkmakta. Benim sana hayrım iniyor, senin de bana günahın geliyor habire. ‘Yâ Rabbi! Şu kulun şu edepsizliği işledi, şu günahı

işledi.” diye daima haberler geliyor.”

(Ve lâ yezâlü melekün kerîmün ye'tînî anke külle yevmin ve leyletin bi-amelin kabîhin) “Asil bir melek, kerim bir melek, her gün her gece, ‘Şu kulun yine şunu işledi yâ Rabbi!’ diye senden bana kötü bir ameli getirip sunuyor.”

(Ye'bne âdem, lev semi'te vasfeke min gayrike) “Eğer sen kendi durumunu, sıfatını, hâlini, vafını, başkasından duysaydın; *(ve ente lâ ta'lemü meni'l-mevsûfu)* anlatılan kim bilmeden, bu söylenenleri başkasından duysaydın; senin hâlin ‘Bir adam varmış, kendisine birisi iyilik edip duruyormuş da o da ona illa kötülük yapıyormuş; o ona daima hayır sunuyormuş da, o da o hayır sunan kimseye daima kötülük ediyormuş.’ diye üçüncü bir şahsa anlatılıyormuş gibi anlatılmış olsaydı; *(le-sâre'te ilâ-maktihî)* sen ona gazap etmekte, kızmakta en önce davranırdın.”

“—Vay edepsiz, madem böyle yapıyor, o cezayı hak etmiş, onun kolunu bacağını kırmak lazım, kafasını kırmak lazım!” diye, sen onu daha beter yapardın.

Bizim hâlimiz böyle muhterem kardeşlerim. Bu hadîs-i şerîfi ezberleyelim. Bu hadîs-i şerîf çok önemli; bizim hâlimizi anlatıyor:

“Ey Âdemoğlu! Bana insafla muamele etmiyorsun, insafli kulluk etmiyorsun. Ben sana çeşitli nimetler verip sevgiyle muamele ederken sen de günahlar işleyip benim gazabımı çekecek şeyler yapıyorsun. Benim hayrım sana her gün inmekte iken, her gün ve gece senin

şerrin bana yükselmekte... Bir asil melek daima senden bana bu kötü şeyleri çıkarıp duruyor. Sen kendi vafını, başkasından duysaydın, ‘Bu anlatılan vafedilen kim?’ diye bilmeden, kendine çok daha fazla kızar ve onu gazap etmeye, haklamaya koşardın!” diyor.

Muhterem kardeşlerim! Halimiz budur. Allah bizi edepli kul eylesin... Günahlardan mahfuz eylesin, sevaplı işleri seve seve yapmayı nasib eylesin... Rabbimize edepsizce isyan ettirmesin... Karınca kararınca gücümüzün yettiğinde, edeple irfanla, sâlih kul olarak, kâmil bir kul olarak, dikkat ederek, çok düşünerek, az konuşarak, ihtiyat ederek, kulluk etmeyi, kâmil insan olmayı Allah cümlemize nasip eylesin...

d. Allah’ın Dua Eden Kulunu Affetmesi

Üç olsun diye, bir hadîs-i şerîf daha okuyacağım. 516. sayfanın 1. hadis-i şerifi.

Bu hadîs-i şerîfi Enes RA’dan Hakîm-i Tirmizî rivayet etmiş. Peygamber SAS’in bu hadîs-i şerîfinin ifadesini iyi hatırlınızda tutun. Bakın, “Hocaefendi’nin toplantısına gittik, üç hadis okudu.” diye hatırlınızda tutabilirsiniz.

Enes RA Peygamber Efendimiz’in hizmetinde bulunmuş, yakınında sekiz sene kadar hizmet etmiş sahabi; Allah şefaatine erdirsin...

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

⁵ Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü’l-Usûl*, c.II, s.326; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.II, s.70, no:3168; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.XXIV, s.200, no:26972.

يَقُولُ اللهُ تَعَالَى إِنَّي لِأَجِدُنِي أُسْتَحْيِي مِنْ عَبْدِي
يَرْفَعُ يَدَهُ إِلَيَّ ثُمَّ أَرُدُّهُمَا قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ إِلَهَنَا
لَيْسَ لِدَيْكَ بِأَهْلٍ قَالَ اللهُ تَعَالَى لِكِنِّي أَهْلُ
التَّقْوَى وَأَهْلُ الْمَغْفِرَةِ وَأُشْهِدُكُمْ أَنِّي قَدْ غَفَرْتُ
لَهُ

(الحكيم عن أنس)

RE. 516/1 (*Yekùlu'llàhu teàlâ: Innî leücidünî estahyî min abdî, yerfeu yedeyhi ileyye sümme eruddühümâ sıfrâ. Kàleti'l-melâiketü: İlâhenâ leyse li-zâlike bi-ehlin. Kàle'llàhu teàlâ: Lâkinnî ehlü'ttakvâ ve ehlü'l-mağfireti ve üşhidüküm ennî kad gafertü lehû.*)

Allah-u Teàlâ Hazretleri şöyle buyurur:

(*İnnî leücidünî estahyî min abdî*) “Ben kendimi kulumdan utanır buluyorum. Kulumdan hayâ ediyor vaziyette buluyorum.”

Allah-u Teàlâ Hazretleri kulundan utanıyor. Hangi kulundan utanıyor?

(*Yerfeu yedeyhi ileyye sümme eruddühümâ*) “O, kollarını, ellerini kaldırmış; ‘Yâ Rabbi!’ diye bana dua ediyor, ‘Senin duanı kabul etmiyorum.’ diye reddediyorum; bundan utanırım. Kollarını bana kaldırmış olan bir kulunun duasını kabul etmeyip, onu reddetmekten utanırım.”

(*Kàleti'l-melâiketü*). “Melekler derler ki: (*İlâhenâ*) Ey bizim ilâhımız, Rabbimiz! (*Leyse*

li-zâlike bi-ehlin) Sen bunu affeyledin, makbul eyledin ama bu adamın ciğeri beş para etmez; bu kulun buna lâıyk değil ki.” derler.

(*Kâle’llâhu teâlâ*) Allah-u Teâlâ onlara der ki: (*Lâkinnî ehlü’t-takvâ ve ehlü’l-mağfireti*) “Evet lâıyk değil ama ben takvâ ehliyim ve mağfiret ehliyim. Kullarımı mağfiret eyleyeceğim, kullarımı koruyacağım. (*Ve üşhidüküm*) Ve siz de şahit olun ki, sizi de şahit tutuyorum ki, (*ennî kad gafertü lehû*) ben bu kulumu bağışladım.”

Meleklerin itirazına rağmen Allah o kulu bağışlar. Niye bağışladı?

“—Elini kaldırdı, hatasını bildi, suçundan özür diledi.” diye.

Suç işlemeyen kul olmaz. Büyüğü küçüğü, arifi, cahili her insan, her gün suç işler. Yanlış düşünür, yanlış söyler, yanlış yere bakar. Bir hata yapar, bir kabahat işler. Kabahatsiz kul olmaz, suçsuz kul olmaz. Ama kulun hayırlısı kabahatini anlayıp tevbe edendir. Kul ne kadar suçlu günahlı olsa da el kaldırdı mı, Allah böyle muamele ediyor, affediyor. O hâlde Rabbimizin dergâhına yüz sürelim!

İlâhide dediği gibi:

Yüz sürelim dergâha, Yalvaralım Allah’a...

Elimizi açalım ve samimi olarak itiraf edelim. Hani hıristiyanların —*lâ teşbih ve velâ temsil*— görevlendirilmiş papazın karşısında günah çıkarmaları... Allah varken papaza günah çıkarılır mı?

Kilisenin bir hücreesine giriyor. Hücre kapalı,

soyunma odası gibi; Őu tarafta küçük bir pencerecik var. Hapishane kapısının penceresi gibi, cırt orası açılıyor. Öbür tarafındaki papazı görmüyor:

“—Papaz efendi, ben Őu günahı işledim, Şöyle oldu, böyle oldu.”

Papaz da ona oradan bir Şeyler söylüyor; hadi affettim. Günah çıkarıyor; ötekisi de günahı affediyor! O da gidiyor. “Tamam, papaza anlattın, iş bitti.” sanıyor. Papazın ne hükmü var ki, kulun günahını Allah namına affetsin.

Cennetten arsa bile satmışlar; tarih kitaplarında okuduk. Bir ara cennetten arsa satmışlar, “Şöyle yaparsanız işte mühürlü kâğıt, buyurun cenneti garanti ediyoruz, cennetten yer!” demişler. İnsanoğlunun saçmalıklarının sonu gelmez.

Can ü gönülden seversen Yalvar kul, Allah’a yalvar Maksuda ermek dilersen Yalvar kul, Allah’a yalvar Yalvar a kardeş yalvara Varmayasın yüzü kara Ümmet isen Peygambere Yalvar kul, Allah’a yalvar

Geceler uykudan uyan Gizli sırlar olsun ayan Mahrum olmaz Allah diyen Yalvar kul, Allah’a yalvar

Tanı sen kendini tanı Niçün yarattı Hak seni Düşünüben hâtimeni Yalvar kul, Allah’a yalvar

Yunus zikredip Hak deyü Yürü maksudun dileyu Hem inleyü, hem ağlayu Yalvar kul, Allah’a yalvar

Ey kul Allah’a yalvar! Allah var, gözünü aç, geceleyin uykudan uyan, abdestini al! Herkes

uyuyor, hiç kimse görmüyor. Tenhada, “Yâ Rabbi!” de, elini kaldır, suçunu itiraf et, bir daha yapmamaya söz ver, pişmanlığını dile getir; Allah affeder.

“—Ama benim kabahatim çok büyük, benimkini affetmez.”

Böyle bir şey yok. Büyüğü küçüğü yok, her suçu affediyor. Günahkârları tehdit ediyor. Arkasından;

إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا

(الفرقان: ٧٠)

(*Illâ men tâbe ve âmene ve amile amelen sâlihan*) [Ancak tevbe ve iman edip iyi davranışta bulunanlar başkadır.] (Furkan, 25/70) diye tevbe edenleri müstesna kılıyor.

“—Evet, ben bu adamı cehenneme atarım, şu azabı veririm, şöyle mahvederim, şöyle kahrederim, şöyle gazap ederim ama tevbe eden müstesna...” diyor.

Onun için gelin Allah diyelim, tevbe edelim, Hakk'ın yoluna girelim, eski günahlarımıza ağlayalım! Bundan sonra günah işlememeye azmedelim.

Hem de şimdi tam zamanı, Zilhicce ayı bitiyor. Muharrem'in biridir. Yeni yıldır. Yeni bir takvimdir. İnsan yeni bir sınıfa gittiği zaman, yeni bir deftere başladığı zaman, yeni bir işyeri açtığı zaman, yeni bir elbise giydiği zaman, bir heves oluyor ya;

“—İnşaallah bunu kirletmeyeyim, bu elbisemi temiz kullanayım, inşaallah bu defterin uçlarını kıvırttırmayayım. İnşaallah bu defterim lekelenmesin, işim iyi gitsin, burada kimseyle kavga etmeyeyim, ötekilerde hep belâlı olduk.” diyoruz ya, işte yeni bir devre.

Zaten her gün yeni bir gündür ama bu fırsat yeni bir fırsat oluyor; beraberce azmedelim, gayret edelim, inşaallah şeytana uymayalım, nefse de uymayalım, çünkü nefis ve şehvet insanı cehenneme götürür. Onları yenebildiğimiz nisbette kurtulacağız, cennete gideceğiz.

Cehennemin etrafı nefse hoş gelen şeylerle çevrili, cennetin etrafı ise nefse hoş gelmeyen şeylerle çevrili olduğu için demek ki nefse hoş gelen şeyler için azmedeceğiz, kendimizi tutacağız, nefse hoş gelmeyen şeyleri, ibadetleri de hoş gelmesede hoşumuza gitmeye gitmeye olsa da yapacağız.

Adam geliyor diyor ki:

“—Hocam, tesbihâtımdan zevk almıyorum.”

Almıyorsan da yine yap. Çünkü sen zevk almak için tesbih çekmiyorsun.

“—Hiçbir feyz almıyorum, zevk almıyorum.”

Almasan da yine yap. Çünkü bu zikrin faziletini, Kur’an bildirmiş, hadis bildirmiş; sen devam et, bir zaman gelir, alırsın. Bu yolun çeşit çeşit hâlleri var; kabz hâli, bast hâli var. Çeşitli imtihanları var.

Sen onu acaba zevkten dolayı mı yapıyorsun, Allah rızası için mi yapıyorsun; bir düşün! Allah

rızası için yapıyorsun. O halde hoşuna gitse de gitmese de yapacaksın.

Sabahleyin uykun olsa da olmasa da camiye geleceksin. Vücudun yorgun olsa da olmasa da hacca gideceksin, canın istese de istemese de zekâtını vereceksin; bu böyle. Asıl olan istemediğin halde yapmak.

Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'inde buyuruyor ki:

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ

(آل عمران: ۹۲)

(*Len tenâlü'l-birre hattâ tünfikù mimmâ tuhibbûne.*) “Sevdiğiniz o güzelim mallardan Allah yolunda vermedikçe, infak etmedikçe birrü takvâ sıfatına nail olamazsınız!” (Âl-i İmrân, 3/92)

Sevdiklerinizden canınız yana yana vereceksiniz. Bahçe sahiplerinin mahsulleri olgunlaşmış, demişler ki:

“—Yarın hasat edelim, mahsulleri toplayalım. Toplayalım ama hiçbir fakir fukara yanımıza yaklaşıp da bizden bir şey istemesin. Tamam mı, söz mü?” diye sözleşmişler ki, hiçbir fakire bir şey vermeyecekler.

Ertesi gün bahçeye gidiyorlar ki, gece bir felâket gelmiş, bütün mahsul gitmiş. Neden?

Sen o niyetle gidersen öyle olur. Ayet-i kerîmede bildiriyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri yardım eylesin; çok fakiriz, çok yoksuluz, çok suçluyuz, çok zayıfız, çok cahiliz, çok gafiliz. Rabbimiz

bizi yardımına, nusretine mazhar eylesin; zikrinde şüküründe, hüsn-ü ibâdetinde muvaffak eylesin... Düşmanımız çok, düşmanlarımıza karşı bizi korusun... Hayırları işlettirsin, şerlerden uzak tutsun, sevdiğimiz lütufları yapmayı nasib eylesin, günahlardan uzak eylesin...

Fâtiha-i Şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
07. 08. 1988 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü